

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: J. K.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Milanem Hadravou, advokátem, se sídlem Školní 3315/42, 430 01 Chomutov, proti **žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.3.2014, č.j. 7933/14/5000-14503-703157,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** v řízení o žalobě a o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3.12.2014, č.j. 15 Af 43/2014-46, **právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce **Mgr. Milanovi Hadravovi s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v řízení o žalobě a kasační stížnosti v částce **13.600,- Kč**, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 7.6.2014, jež byla dána k poštovní přepravě dne 10.6.2014, ve znění jejího doplnění ze dne 4.8.2014, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25.3.2014, č.j. 7933/14/5000-14503-703157, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6.2.2014, č.j. 331447/14/2500-00600-505957, kterým byla první část žádosti žalobce ze dne 17.1.2014 o poskytnutí informace s poukazem na ust. § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), odmítnuta, neboť žalobce požadoval neexistující informaci, a kterým byla žalobci poskytnuta požadovaná informace, a to, že vůči osobám uvedeným v předmětné žádosti nebylo vedeno řízení dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce se žalobou rovněž domáhal zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jakož se i domáhal, aby správnímu orgánu I. stupně bylo nařízeno ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku poskytnout žalobci informace v rozsahu, jež jím byly požadovány v jeho žádosti ze dne 17.1.2014.

Předně je nutné uvést, že k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), je legitimován ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se

zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. **lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem**, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle odst. 4 téhož ustanovení platí, že **zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout**.

Podle ust. § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Odst. 2 citovaného ustanovení pak stanovuje, že lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Podle odst. 4 téhož ustanovení je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Podle ust. § 23 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb, správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), platí, že nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastížen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží. Podle odst. 4 téhož ustanovení se adresát vyzve vložím oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost **ve lhůtě 10 dnů vyzvedl**; současně se mu sdělí, kde, od kdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu platí, že jestliže si adresát uloženou písemnost **ve lhůtě 10 dnů ode dne**, kdy byla k vyzvednutí připravena, **nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenu posledním dnem této lhůty**.

Podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením návrh odmítne, jestliže byl návrh podán předčasně nebo opožděně.

Na tomto místě soud podotýká, že v předmětné věci již jednou rozhodoval, a to usnesením ze dne 3.12.2014, č.j. 15Af 43/2014-46, jímž podanou žalobu odmítl pro opožděnost a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce proti tomuto usnesení podal kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud vyhověl, když rozsudkem ze dne 13.8.2015, č.j. 9 As 316/2014-36, zmíněné usnesení zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud shledal pochybení krajského soudu v tom, že žalobci před vydáním usnesení o odmítnutí žaloby pro opožděnost nedal možnost se seznámit s podkladem, na jehož základě soud dospěl k závěru, že žaloba byla žalobcem podána opožděně. Žalobce totiž v žalobě uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí mu bylo vhozeno do schránky dne 11.4.2014, přičemž toto datum zjevně považoval za datum doručení rozhodnutí, neboť od tohoto data následně odvíjel běh lhůty pro podání žaloby proti tomuto rozhodnutí. Zdejší soud však na základě listin obsažených v předloženém správním spisu učinil závěr, že předmětné rozhodnutí bylo žalobci doručeno již dne 7.4.2014, pročež v návaznosti na tuto skutečnost, aniž by o tomto s účastníky jakkoliv komunikoval, vydal shora zmíněné usnesení o odmítnutí žaloby pro opožděnost. Vzhledem k tomu, že zdejší soud před vydáním tohoto usnesení žalobce s touto skutečností neseznámil a neumožnil mu k ní případně navrhnout důkazy, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že zdejší soud zatížil své rozhodnutí vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Pro další řízení Nejvyšší správní soud krajský soud zavázal v tom směru, že žalobci je nutno dát možnost se vyjádřit k okolnostem doručování žalobou napadeného rozhodnutí, na základě toho zvážit provedení dokazování a teprve poté je možno znovu posoudit otázku včasnosti podané žaloby.

V následujícím řízení je soud vázán dle ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve shora uvedeném rozhodnutí. Krajský soud proto

s poukazem na zmíněný právní názor Nejvyššího správního soudu vyzval žalobce, aby se vyjádřil k pokusu o doručení rozhodnutí žalovaného, jenž byl učiněn dne 28.3.2014, přičemž k této výzvě současně připojil i kopii doručanky.

Žalobce k této výzvě uvedl, že nadále setrvává na stanovisku, že zásilka obsahující předmětné rozhodnutí mu byla doručena až dne 11.4.2014, a z tohoto důvodu dvouměsíční lhůta pro podání žaloby běžela od tohoto data a uplynula dne 11.6.2014. Vzhledem k této skutečnosti má za to, že lhůta k podání žaloby byla z jeho strany zachována. Dále uvedl, že oznámení držitele poštovní licence, že zásilka obsahující napadené rozhodnutí je u něho uložena a připravena k vyzvednutí, nikdy neobdržel. Rovněž uvedl, že držitel poštovní licence byl povinen mu vhodit zásilku do schránky již dne 8.4.2014, a nikoliv až dne 11.4.2014. Pokud se jedná o samotnou doručanku, žalobce je toho názoru, že pokud je na doručence uvedeno, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 28.3.2014, neznamená tato skutečnost, že by tento den či jiný den bylo oznámení vloženo do jeho schránky. Nadto žalobce zmínil, že žalovaný na rozhodnutí vyznačil doložku právní moci, z níž vyplývá, že dotyčné rozhodnutí nabylo právní moci dne 11.4.2014. Žalobce rovněž uvedl, že na doručování rozhodnutí nelze aplikovat správní řád. Žalobce v této souvislosti poukázal na ust. § 20 odst. 4 informačního zákona, z něhož dle žalobce nevyplývá, že by bylo možné na počítání lhůty při doručování rozhodnutí užít správní řád, a to zvláště za situace, že se žádost týkala poskytnutí informací z daňové oblasti, kde jsou procesní pravidla upravena samostatným zákonem [viz např. zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“)].

K výzvě soudu žalovaný předložil kompletní správní spis včetně originálu žalobou napadeného rozhodnutí, a to včetně předtištěné doručanky, jakožto dokladu o doručení tohoto rozhodnutí žalobci a taktéž písemné vyjádření k žalobě. Na základě správního spisu pak soud mohl zjistit, kdy začala žalobci běžet lhůta pro podání správní žaloby, a následně posoudit, zda byla či nebyla zachována lhůta pro podání správní žaloby, neboť před vlastním meritorním přezkumem žalobou napadeného rozhodnutí je soud vždy povinen zabývat se tím, zda jsou splněny všechny zákonné podmínky pro tento meritorní přezkum, mezi které podmínka podání žaloby v zákonem stanovené lhůtě nepochybně patří.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že napadené rozhodnutí bylo prostřednictvím držitele poštovní služby doručováno přímo žalobci, a to na adresu, jež jím byla uvedena v jeho žádosti o informace ze dne 17.1.2014. Vzhledem k tomu, že doručující orgán žalobce na této adrese nezastihl, zásilka byla proto následně uložena u držitele poštovní licence. Žalobci byla současně na jím uvedené adrese zanechána výzva k vyzvednutí uložené zásilky obsahující napadené rozhodnutí, v níž bylo mj. uvedeno, kde, od kdy a v kterou denní dobu si lze zásilku vyzvednout, jakož tam bylo i zanecháno poučení o právních důsledcích spojených s nevyzvednutím takové zásilky v úložní době. Zásilka obsahující předmětné rozhodnutí byla připravena k vyzvednutí dne **28.3.2014**. Od tohoto dne počala žalobci běžet 10 denní úložní lhůta k vyzvednutí této zásilky. Jelikož si však žalobce zásilku ve stanovené úložní lhůtě nevyzvedl, čímž tedy tato lhůta marně uplynula, byla následně tato zásilka dne 11.4.2014 vhozena do domovní schránky žalobce na jím uvedené adrese. Veškeré tyto skutečnosti jsou zaznamenány a stvrzeny vlastnoručním podpisem doručovatelky.

V daném případě, kdy si žalobce uloženou zásilku v 10 denní úložní době nevyzvedl, je třeba s ohledem na ust. § 24 odst. 1 správního řádu uloženou zásilku považovat za doručenu posledním dnem této lhůty. Jelikož zásilka byla uložena a připravena k vyzvednutí ode dne **28.3.2014**, je nutno tento den pokládat za den uložení zásilky u držitele poštovní licence, od něhož se odvíjí běh 10 denní úložní lhůty. Poslední den této lhůty připadl na pondělí **7.4.2014** a tento den je tak nezbytné pokládat za den, kdy bylo žalobci napadené

rozhodnutí doručeno prostřednictvím fikce. Tento den, tj. 7.4.2014, je pak zapotřebí považovat za den oznámení ve smyslu běhu lhůty pro podání správní žaloby podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s.

Dnem určujícím počátek lhůty počítané podle měsíců bylo tedy v případě žalobou napadeného rozhodnutí pondělí **7.4.2014** a dvouměsíční lhůta pro podání správní žaloby tak skončila ve smyslu ust. § 40 odst. 3 s. ř. s. v pondělí **9.6.2014**.

Z předmětné žaloby ovšem soud zjistil, že tato žaloba byla dána k poštovní přepravě **až dne 10.6.2014**, když tato skutečnost zjevně vyplývá z otisku razítka podací pošty na obálce, v níž byla soudu zaslána předmětná žaloba.

Jak bylo shora uvedeno, žalobce považuje den 11.4.2014 za den, kdy mu předmětné rozhodnutí bylo doručeno, od něhož následně odvíjí běh dvouměsíční lhůty pro podání žaloby, a to zejména s ohledem na skutečnost, že dle jeho tvrzení nikdy neobdržel oznámení o tom, že zásilka obsahující žalobou napadené rozhodnutí je u držitele poštovní licence uložena a připravena k vyzvednutí.

Posouzení uvedené otázky má zásadní význam, zda v projednávané věci byly splněny podmínky pro doručení fikcí dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu. V této souvislosti proto považuje zdejší soud za vhodné předně poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.8.2011, č.j. 7 As 53/2011-77, www.nssoud.cz, kde bylo uvedeno, že: „*Pro fikci doručení písemnosti správní řád v ust. § 24 odst. 1 stanoví podmínku, že písemnost byla k vyzvednutí připravena a od tohoto dne uplynulo 10 dnů. Zároveň se musí jednat o písemnost uloženou, tedy o písemnost v režimu uložení podle ust. § 23 správního řádu.*“ Splnění podmínek pro uložení doručované písemnosti dle ust. § 23 správního řádu, a tudíž i podmínek pro její doručení dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu, pokud si adresát písemnost nevyzvedne, správní orgán zpravidla prokazuje tím, že do správního spisu založí vrácenou předtištěnou doručenkou, na níž je zaznamenáno a stvrzeno podpisem doručovatele, že adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky, že na místě bylo zanecháno poučení o právních důsledcích nevyzvednutí uložené zásilky, jakož i to, že zásilka byla určitého data uložena a připravena k vyzvednutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3.2010, sp.zn. 5 As 26/2009, č. 543/2010 Sb. NSS., www.nssoud.cz).

V daném případě, jak již bylo výše konstatováno, je ve správním spisu založen originál předtištěné doručanky, z níž je zjevné, že zákonné podmínky ve smyslu ust. § 23 odst. 4 správního řádu pro případné doručení fikcí byly splněny. V tomto kontextu je též nezbytné zdůraznit, že ze správního spisu není jakkoliv zřejmé, že by v tomto konkrétním případě doručování zásilky žalobci probíhalo jakýmkoliv nestandardním způsobem, který by byl způsobilý vyvolat důvodné pochybnosti o tom, že se držitel poštovní licence při doručování této zásilky dopustil žalobcem vytýkané vady doručení, popř. jiné vady, a to např. tím, že by zásilka byla znovu doručována namísto toho, aby byla toliko vložena do domovní schránky (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3.2010, č.j. 5 As 26/2009-67, č. 543/2010 Sb. NSS., www.nssoud.cz). S ohledem na tyto skutečnosti proto soud nemá žádné pochybnosti o tom, že na žalobcem uvedené adrese byla ze strany držitele poštovní licence zanechána výzva k vyzvednutí uložené zásilky, jež obsahovala žalobou napadené rozhodnutí. Žalobce by např. mohl vyvrátit údaj na předtištěné doručence předložením obálky s neodtrženou chlopní obsahující sdělení o uložení zásilky, což ovšem žalobce neučil, ani netvrdil, že takovým či jiným důkazem disponuje. Vzhledem k těmto skutečnostem má soud za to, že byly splněny zákonné podmínky pro doručení žalobou napadeného rozhodnutí prostřednictvím fikce dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu, k čemuž

došlo 10. den poté, co byla zásilka připravena k vyzvednutí, tj. dne 7.4.2014. Žalobní námitka proto není důvodná.

Soud dále uvádí, že fikce doručení rozhodnutí dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu je spojena s marným uplynutím desetidenní úložní lhůty, nikoliv s vhozením zásilky obsahující doručovanou písemnost do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12.2.2013, č.j. 1 A 21/2011-50, č. 1927/2013 Sb. NSS., nebo rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28.2.2013, č.j. 17 A 33/2011-61, č. 2249/2013 Sb. NSS., oba zmíněné rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz).

Soud rovněž neshledal důvodnou námitku, že držitel poštovní licence byl povinen vhodit zásilku obsahující předmětné rozhodnutí do jeho domovní schránky dne 8.4.2014, a nikoliv až dne 11.4.2014. Soud přitom vyšel ze závěru, že ze zákonné úpravy ust. § 23 odst. 4 správního řádu lze nesporně dovodit nejen to, že k vložení zásilky do domovní schránky adresáta může dojít později než ihned 11. den po uložení zásilky, nýbrž také to, že tato prodleva není neomezená, neboť by jinak uložení zásilky ztrácelo smysl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.11.2013, č.j. 3 As 58/2013-46, č. 7162/2013 Sb. NSS.). Z uvedeného tedy plyne, že není povinností držitele poštovní licence vložit uloženou písemnost do domovní schránky adresáta ihned následující den po marném uplynutí úložní lhůty, jak se mylně domnívá žalobce. V nyní posuzované věci došlo k vložení dotyčné zásilky do domovní schránky žalobce dne 11.4.2014, tj. čtyři dny po marném uplynutí úložní lhůty. S ohledem na takto krátkou dobu lze dle soudu nesporně dojít k jednoznačnému závěru, že v dané věci byl naplněn smysl a účel ust. § 23 odst. 4 správního řádu, a že tedy žalobce nebyl na svém právu seznámit se tímto postupem s doručovanou písemností jakkoliv zkrácen.

Pokud se týká tvrzení žalobce, že na otázku doručování neměl být aplikován správní řád, soud k tomu uvádí následující. Z ust. § 20 odst. 4 informačního zákona vyplývá, že: „*pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona*

- a) pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti,*
 - b) pro odvolací řízení a*
 - c) v řízení o stížnosti pro počítání lhůt, doručování a náklady řízení*
- ustanovení správního řádu.“*

V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31.7.2012, č.j. 30 A 66/2011-59, č. 7186/2012 Sb. NSS, který k dotyčnému ust. informačního zákona zaujal následující právní názor: „*Podle ustanovení § 20 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona pro odvolací řízení ustanovení správního řádu. Tato praxe je potvrzena i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 1As 33/2006-48, dle kterého „Právo na svobodný přístup k informacím patří mezi základní práva chráněná Listinou základních práv a svobod a je mu poskytnuta odpovídající procesní ochrana, která je zajištěna právem podat odvolání, jakož i následným přístupem k soudu. V rámci odvolacího řízení je přitom s ohledem na § 16 ve spojení s § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, nutno vyjít z podpůrného využití správního řádu.“*

Z právě uvedeného tak vyplývá, že ve vztahu k odvolacímu řízení je třeba vyjít ze subsidiárního využití správního řádu i na doručování v odvolacím řízení.

Žalobce rovněž namítl, že na doložce právní moci rozhodnutí žalovaného je vyznačeno, že předmětné rozhodnutí nabylo právní moci dne 11.4.2014, a nikoliv dne 7.4.2014, jak uvedl zdejší soud. K tomuto soud poznamenává, že pokud dojde k nesprávnému vyznačení data nabytí právní moci, tak tato skutečnost nemá nikterak vliv na to, od kdy se počíná běh lhůty pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Dle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat do dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovením nebo jiným zákonem stanoveným způsobem. V posuzované věci bylo rozhodnutí žalovaného žalobci doručeno náhradním doručením, tj. uplynutím lhůty pro fikci doručení dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu. V tomto kontextu soud dodává, že pro počátek běhu lhůty pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu není jakkoliv určující, kdy rozhodnutí, proti kterému je brojeno správní žalobou, nabylo právní moci, nýbrž výlučným kritériem je skutečnost, kdy bylo dotyčné rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.2.2005, č.j. 1 As 34/2004-84, č. 657/2005 Sb. NSS.). Závěrem soud doplňuje, že pokud žalobce s podáním žaloby vyčkával téměř celou dvouměsíční lhůtu, jde tato skutečnost výhradně k jeho tíži. Soud je toho názoru, že dvouměsíční lhůta pro podání žaloby je dostatečně dlouhá na to, aby se žalobce mohl dovolávat ochrany svého subjektivního veřejného práva u příslušného soudu. Kromě toho je třeba rovněž zdůraznit, že zmeškání této lhůty nelze prominout (viz ust. § 72 odst. 4 s. ř. s.).

Na základě shora podrobně rozvedených skutečností, jakož i na podkladě předloženého správního spisu, a to zejména originálu předtištěné doručenky, ve spojení s uvedenými příslušnými ustanoveními s. ř. s. soudu nezbylo než učinit závěr, že předmětná žaloba byla podána opožděně, neboť ze strany žalobce nebyla dodržena zákonem stanovená dvouměsíční lhůta k jejímu podání. Proto soud byl nucen v intencích ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. žalobu jako opožděnou ve výroku usnesení ad I. bez dalšího odmítnout.

V důsledku odmítnutí žaloby současně soud v souladu s ust. § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s ustanovením §110 odst. 3 s.ř.s. ve výroku usnesení ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Pokud se týká výroku ad III., soud uvádí, že usnesením ze dne 21.7.2014, č.j. 15Af 43/2014 – 15, ustanovil žalobci Mgr. Milana Hadravu, advokáta, jakožto jeho zástupce pro dané soudní řízení. Dle ust. § 35 odst. 7 s. ř. s. platí, že zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti.

Dle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. platí, že hotové výdaje a odměnu za zastupování hradí ustanovenému zástupci stát. Na základě této skutečnosti soud výrokem ad III. přiznal ustanovenému zástupci žalobce, tj. Mgr. Milanovi Hadravovi, advokátovi, odměnu za zastupování žalobce v řízení o žalobě a kasační stížnosti ve výši 13.600,- Kč, která se skládá z částky 12.400,- Kč za čtyři úkony právní služby po 3.100,- Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) - [převzetí a příprava zastoupení – dle ust. § 11 odst. 1 písm. b), písemné podání soudu ve věci samé (doplnění žaloby ze dne 4.8.2014) – dle ust. § 11 odst. 1 písm. d), písemné podání soudu ve věci samé (podání kasační stížnosti) – dle ust. § 11 odst. 1 písm. d), písemné podání soudu ve věci samé (vyjádření žalobce ze dne 1.9.2015) – dle ust. § 11 odst. 1 písm. d)], a z částky 1.200,- Kč za čtyři s tím související režijní paušály po 300,- Kč dle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu.

Pro úplnost soud dodává, že shora zmíněným usnesením ze dne 3.12.2014, č.j. 15Af 43/2014-46, které bylo posléze zrušeno Nejvyšším správním soudem, byla ustanovenému zástupci žalobce přiznána odměna za zastupování žalobce v částce 6.800,- Kč, která mu již byla z účtu tohoto soudu proplacena. Z tohoto důvodu bude ustanovenému zástupci žalobce z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem vyplacena toliko odměna ve zbývajícím doposud nevyplacené částce, tj. ve výši 6.800,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Závěrem soud doplňuje, že o vrácení soudního poplatku žalobci nerozhodoval, neboť žalobci byl usnesením ze dne 21.7.2014, č.j. 15Af 43/2014 – 15, ustanoven nejen zástupce pro toto řízení, nýbrž byl i zcela osvobozen od soudního poplatku. Žalobce tak soudní poplatek nehradil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 27. dubna 2016

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu